

Μάθημα 13ο

Τα άμφια του Ιερέα

Την Κυριακή μετά τη Λειτουργία μαζεύτηκαν όλοι μαζί να φάνε. Παππούς, γιαγιά, θείος, θεία, γονείς, παιδιά, ξαδελφούλα. Ένα σωρό κόσμος.

Αυτό όμως που θα θυμούνται τα παιδιά είναι τα δωράκια που είχε φτιάξει η Λυδία για όλους. Για τον καθένα ένα διαφορετικό. Πουλιά, λουλούδια, νούφαρα, ένα λιοντάρι και ένας πύραυλος. Όλα από χρωματιστό χαρτί.

- Είναι απίθανα, ξεφώνισε η Κωνσταντίνα μόλις τα είδε. Ποιος τα έφτιαξε;
- Εγώ, είπε περήφανη η Λι.
- Μα τι είναι; Είπε με θαυμασμό ο Θανάσης.
- Είναι Οριγκάμι και Κιριγκάμι.
- Δηλαδή; Τρώγονται; Είπε το αστείο του ο Θανάσης ο Μυστήριος, που δεν του άρεσε να μην καταλαβαίνει τι του λένε - γι' αυτό και η μανία του να ξεδιαλύει μυστήρια.
- Δεν ξέρω την ελληνική λέξη, απάντησε η Λι.
- Το κιριγκάμι σημαίνει χαρτοκοπτική, εξήγησε χαμηλόφωνα η μητέρα της Λυδίας. Κόβεις και διπλώνεις ένα κομμάτι χαρτιού, για να σχηματίσεις διάφορες

τρισιδιάστατες μορφές. Στο οριγκάμι δεν επιτρέπεται να κόψεις, αλλά μόνο να διπλώσεις ένα τετράγωνο κομματάκι χαρτιού. Και οι δύο τεχνικές είναι πανάρχαιες και πολύ αγαπητές στην Κίνα.

- Είναι σαν γλυπτική με χαρτί, είπε ο παππούς με θαυμασμό.

Μετά το γλυκό η γιαγιά ανακοίνωσε:

- Εάν θέλουν τα παιδιά το απόγευμα μπορούν να έρθουν να κάνουμε κατασκευές. Η Λυδία θα μας δείξει πώς έκανε αυτά που μας χάρισε και θα ετοιμάσω και εγώ μια χαρτοκοπτική να κάνουμε όλοι μαζί.

Τα παιδιά ενθουσιάστηκαν και οι γονείς δεν μπορούσαν να πουν όχι. Το απόγευμα, λοιπόν, αφού τους έδειξε η Λι τα πιο απλά οριγκάμι που ήξερε, ένα πουλί και ένα λουλουδί, έφερε η γιαγιά τα δικά της. Είχε πάρει λευκό, μπεζ, πορφυρό και χρυσό χαρτόνι και είχε φτιάξει κάτι πανέμορφο.

- Τι είναι; Ρώτησε με θαυμασμό η Λι.

- Είναι τα άμφια του Ιερέα, ευκαιρία να τα μάθουμε όλοι μαζί και να δούμε και τα βυζαντινά σχέδια. Τον παλιό καιρό τα κορίτσια της γειτονιάς κεντούσαμε όλα μαζί και βοηθούσαμε.

Η γιαγιά ήταν χρυσοχέρα. Συνεχώς κάτι έφτιαχνε. Δεν έπλεκε και κεντούσε μόνο, όπως πολλές γιαγιάδες, αλλά ζωγράφιζε, έκανε χάρτινες κατασκευές και ξυλογλυπτική. Είχε πάει και 3 χρόνια σε Σχολή Αγιογραφίας, όταν πήρε σύνταξη. Όλα τα εγγόνια της είχαν από μια τουλάχιστον εικόνα ζωγραφισμένη από τα χέρια της. Στη βιβλιοθήκη του σπιτιού τους είχε την δική της γωνιά, με ελληνικά και ξένα άλμπουμ και περιοδικά για κατασκευές.

- Αυτό είναι το στιχάρι, το πρώτο ρούχο που φορά ο Ιερέας. Από πάνω μπαίνει το επιτραχήλιο, το επιγονάτιο, η ζώνη, τα επιμάνικα και τέλος το φελόνιο, ένα -ένα τα έδειχνε η γιαγιά και τα ονομάτιζε.

Είχε κόψει διαφορετικά χρώματα χαρτί σε σταυρούς, ρόδακες και τελειώματα, τις λεπτομέρειες τις είχε ζωγραφίσει ή τις είχε κόψει από μικρά -μικρά κομματάκια χαρτί άλλου χρώματος. Κάθε ένα από τα άμφια είχε 3-4 διαφορετικά στρώματα από χαρτόνι, έτσι που φαινόταν ανάγλυφα. Στην πλάτη του φελονίου είχε κόψει από τις εικονίτσες του κατηχητικού τον Χριστό Παντοκράτορα και τον είχε κολλήσει πάνω σε άλλα χαρτάκια που είχε κόψει, σχηματίζοντας μια περίτεχνη κορνίζα. Τέλος, τοποθέτησε κάθε ένα από τα άμφια πάνω στη φιγούρα ενός Ιερέα που είχε σχεδιάσει μπρος -πίσω και το αποτέλεσμα ήταν εντυπωσιακό.

- Κάθε λειτουργία είναι μια γιορτή και ο Ιερέας φορά τα αντίστοιχα άμφια. Ακό-

μα και την ημέρα της Σταύρωσης ή της Ταφής του Χριστού ο Ιερέας φορά ανάλογα άμφια. Δεν είναι επίδειξη πλούτου, να το θυμάστε. Είναι δείγμα καράς και τιμής προς τον Θεό, γιατί η Θεία Λειτουργία είναι μια πρόγευση του Παραδείσου και ο Παράδεισος είναι το σύμβολο της λαμπρότητας και της δόξας του Θεού, είπε η γιαγιά.

- Μπορούμε να δοκιμάσουμε κι εμείς! είπε η Λι ενθουσιασμένη και μπέρδευσε τα λόγια της.
- Εσείς να φτιάξετε τα άμφια του Διακόνου, το σιχάριο, το οράριο και τα επιμάνικα.
- Είμαστε τρεις, γιαγιά, δεν θα με αφήνουν τα κορίτσια, παραπονέθηκε ο Θανάσης.
- Εντάξει, κάνε εσύ τα άμφια του Διακόνου και τα δύο κορίτσια να κάνουν μαζί του Επισκόπου που είναι τα περισσότερα. Τα πέντε πρώτα είναι ίδια με του Πρεσβυτέρου, αλλά σε αυτήν την περίπτωση προστίθενται ο αρχιερατικός σάκκος (αντί του φελονίου), το ωμοφόριο, ο επιστήθιος σταυρός, το αρχιερατικό εγκόλπιο, η ποιμαντική ράβδος και η μίτρα.

Οι Άγιοι μας εξηγούν

Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός

«...Οί φοῦντες ὁπού εἶναι εἰς τό ἐπιτραχήλι καί ἔχεις εἰς τόν λαιμόν σου κρεμασμένον, δέν εἶναι φοῦντες, ἀλλά εἶναι οἱ ψυχές τῶν χριστιανῶν καί μιά ψυχή νά χαθεῖ ἀπό αὐτές ἔχει ὁ Θεός νά τήν ζητήσει ἀπό τόν λαιμόν σου ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως. Καί νά στοχάζεσαι τό φελόνι ὁπού φορεῖς καί δέν ἔχει μανίκες, τί φανερώνει; Φανερώνει πώς ὁ παπᾶς δέν πρέπει νά ἔχει χέρια νά ἀνακατώνεται εἰς τά κοσμικά πράγματα, ἀλλά νά ἔχει πάντοτε τόν νοῦν του εἰς τόν οὐρανόν. Καί ὅταν μαζώνεις τό φελόνι σου καί γίνεται ὡσάν δύο πτέρυγας, τί φανερώνει; Φανερώνει πώς ἂν ἴσως κάνεις καλά, ὡσάν ἄγγελος ἔχεις νά πετάξεις νά πηγαίνεις εἰς τόν Παράδεισον.»

